

SUURIA PAMAUKSIA

ja kirkkaita värejä

"Miksei taivaallinen
Isä saa kovia ääniä
häviämään?"
Charlotte kysyi.

Heather Sullivan
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Charlotte vihasi kovia ääniä! Hän ei pitänyt siitä, miten äänet jyskyttivät hänen korvissaan tai kuinka ne kaikuivat hänen päässään. Silloinkin kun hän tiesi olevansa turvassa, hän tunsi silti itsensä jännittyneeksi, kun autojen jarrut kirskuivat, ihmiset hurrasivat tai rummut kumisivat.

Eikä Charlotte *todellakaan* pitänyt ilotulituksista! Hänen perheensä kokeili monia keinoja lohduttaa häntä, kun kuului kovia ääniä. Isä osti hänelle erityiset kuulosuojaimet, jotka vaimensivat ääniä. Kun ukkonen jyrisi, äiti käpertyi hänen kanssaan peiton alle. Charlotte rukoili myös apua, ettei häntä pelottaisi.

Kaikki nämä asiat auttoivat. Mutta kovat äänet saivat hänet silti pelon valtaan.

"Olemme menossa tänä iltana puistoon erityiseen ilotulitusnäytökseen", äiti kertoi Charlottelle. "Haluatko tulla mukaan?"

Charlotten otsa kurtistui. "Mutta ilotulitukset ovat tosi kovaäänisiä."

"Nyt kun olet vanhempi, ilotulitusta saattaisi olla hausempi katsella", äiti sanoi. "Kaikki ystäväsi ovat siellä. Voimme jopa ottaa mukaan erityiset kuulosuojaimesi. Luuletko, että voisit kokeilla sitä?"

Charlotte huokaisi. "Hyvä on. Kai minä yritän."

Ilotulitusnäytös puistossa alkoi mukavissa merkeissä. Charlotte ja hänen ystävänsä juoksivat nurmella, jakoivat herkkuja toistensa kanssa ja pelasivat pelejä. Pian alkoi hämärtää. Charlotte istuutui ja laittoi kuulosuojaimet korvilleen katsellessaan hermostuneena taivaalle.

PAM! PAM! RÄISKIS!

Charlotten sydän löi nopeammin, ja hänen rintansa puristi. Hän hyppäsi seisomaan ja yritti paeta pauketta, jota oli kaikkialla hänen ympärillään.

Äiti juoksi Charlotten perään ja nappasi hänet syliinsä. He istuutuivat, ja äiti halasi häntä lujasti. Kyyneleet vierivät Charlotten poskia pitkin.

"Olen pahoillani, että tämä pelotti sinua", äiti sanoi. "Minä olen tässä. Keskitytään väreihin, jotta et kiinnitä niin paljon huomiota ääniin. Mitä näet silmilläsi?"

Charlotte veti syvään henkeä. "Minä näen kultaa, punaista ja vihreää."

"Käytä nyt nenäsi", äiti sanoi. "Mitä haistat?"

"Minä haistan savun ja ruohon", Charlotte sanoi. "Ja popcornin!"

"Mitä muita aisteja voit käyttää juuri nyt?"

Charlotte sulki silmänsä. "Minä voin tuntea ne. Kun ilotulitteet räjähtelevät, voin tuntea värinän rinnassani."

"Maistatko mitään?" äiti kysyi.

Charlotte työnsi kielensä ulos. "En pysty maistamaan ilotulitusta." Hän nauroi.

Kaikki tämä sai Charlotten uteliaaksi. *Kuinka eri värejä saadaan aikaan? Hän mietti. Miksi ilotulitteet räjähtävät? Kuinka saadaan aikaan eri muotoja?* Ilotulitus ei tuntunut enää niin pelottavalta.

"Äiti, ilotulitteet ovat mahtavia!" Charlotte sanoi.

Kun äiti peitteli Charlotten sinä iltana vuoteeseen, Charlotte kysyi: "Miksei taivaallinen Isä vastaa rukouksiini, kun pyydän Häntä häivyttämään pois kovat äänet?"

Äiti mietti hetken. "Taivaallinen Isä ei aina poista pelottavia asioita", hän sanoi. "Mutta toisinaan Hän auttaa meitä näkemään asiat eri tavalla tai antaa meille ihmisiä, jotka lohduttavat meitä."

"Niin kuin Hän auttoi minua tänä iltana!" Charlotte sanoi.

"Juuri niin!" Äiti hymyili. "Sinä menit ilotulitusnäytökseen, vaikka sinua pelotti. Sitten taivaallinen Isä auttoi sinua tyynnyttämään pelkosi. Hän auttoi sinua myös näkemään ilotulitteiden kauneuden siten, että käytit muita aistejasi."

Charlotte ajatteli kirkkaita värejä taivaalla ja hymyili. Hän ei vieläkaan pitänyt kovista äänistä. Ne pelottivat häntä yhä. Mutta hän tiesi, että taivaallinen Isä voisi aina auttaa häntä olemaan rohkea. ●

"Älä pelkää, minä olen sinun
kanssasi!" (Jesaja 41:10.)